Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: 1 Petrus 4, 10 - 11
Ochtenddienst
Bevestiging ambtsdrager

Broeders en zusters, in deze dienst wil de Here ons laten zien met welk doel Hij allerlei gaven aan ons, zijn gemeente, heeft uitgedeeld. Namelijk dat we elkaar zullen opbouwen tot eer van God die ons die gaven heeft gegeven. Nadat we geluisterd hebben naar de woorden waarmee ik u namens de Here uw God mag begroeten, zullen we de Here eren in ons lied. Dat lied is Psalm 92 de verzen 1 en 5. Maar we beginnen deze dienst met de Here te belijden dat wij alles van Hem verwachten. Uit eerbied voor de Here gaan we daarbij staan.

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Lied : Psalm 92 : 1 en 5**
4. **Lezing van de wet**
5. **Lied : Psalm 62 : 3 en 4 (dat alleen bij God hulp in nood te vinden is)**
6. **Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
7. **Schriftlezing : 1 Corinthiërs 12 : 1 – 11, 1 Petrus 4 : 1 - 11**
8. **Lied : Gezang 27 : 1 en 4 (de Heilige Geest die door het Woord werkt)**
9. **Tekst : 1 Petrus 4 : 10 - 11**
10. **Lied : Gezang 27 : 6 en 8**
11. **Bevestiging diaken Psalm 134 : 3**
12. **Dankzegging en voorbede**
13. **Slotzang : Gezang 26a : 4 en 5**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Petrus roept de lezers van zijn brief in vers 7 op om tot bezinning te komen en nuchter te worden. Nu kunnen wij natuurlijk denken dat die oproep alleen voor die lezers geldt. Want wij hebben zo'n oproep toch niet nodig. Of wel, jongens en meisjes? Hebben jullie en jullie ouders het nodig om wakker te worden en eens goed na te denken? Slapen wij dan? Denken we niet goed na? Nee. Ik denk het niet. Ik denk dat we lang niet altijd door hebben wat er aan de hand is. We zijn vaak heel druk met het maken van plannen voor dit leven. We zijn vol van de nieuwe dingen die we hopen aan te schaffen, van de reis die we hopen te maken, van onze carrière en noem het allemaal maar op. En we staan er soms nauwelijks bij stil dat het einde van alle dingen nabij is gekomen. We maken ons druk over allerlei dingen die zullen verdwijnen. En we maken ons druk over wat allerlei mensen van ons denken. Maar we vragen ons niet af wat God van ons denkt. Terwijl dat het allerbelangrijkste is. Want we zijn hard op weg naar de dag waarop de Here Jezus zal beslissen waar we verder zullen leven: in de hemel of de hel. En hoe zijn beslissing uit valt hangt af van hoe we vandaag leven. En hangt af van hoe we omgaan met de gaven die de Here Jezus aan ons heeft uitgedeeld.

Ik bedien U het Woord van de Here onder het volgende thema:

Dient elkaar met de genadegave die u van God ontvangen hebt.

Doet dit:

1 tot opbouw van Gods gemeente

2 in afhankelijkheid van God

3 tot eer van God

Dient elkaar met de genadegave die u van God ontvangen hebt tot opbouw van Gods gemeente. In de afgelopen weken hebt u op de verenigingen het onderwerp "bouw je mee aan Gods kerk?" behandeld. In de schets die daarbij werd gebruikt, werd veel aandacht besteed aan het werk van de Heilige Geest. Wat heel goed te begrijpen is. Want Hij geeft in de gemeente de gaven die nodig om mee te bouwen aan de gemeente. Gaven als wijsheid, kennis, geloof, profetie, maar ook gaven als om kunnen gaan met jeugd, bereidvaardigheid om te helpen, gastvrijheid en de gave om te troosten. Terecht

maakt de schets duidelijk dat wij die gaven van de Heilige Geest ontvangen om mee te bouwen aan de opbouw van de kerk.

Het is heel belangrijk broeders en zusters, dat we dat goed zien. Als de Here Jezus door de Heilige Geest in ons midden gaven uitdeelt, dan doet Hij dat met het oog op ons allemaal. Dan doet Hij dat met het oog op de toekomst van zijn bruid. Met het oog op de opbouw van zijn lichaam. Met het oog op die een grote dag die steeds dichter en dichter bijkomt. Hij geeft die gaven, om ons te redden van de veroordeling tot de hel. Wie dus de gave die hij heeft ontvangen voor zichzelf gebruikt en niet wil inzetten in de gemeente, is ongehoorzaam aan de Schenker van die gaven. En hij berooft de gemeente van wat zij nodig heeft. De berooft de bruid van een deel van haar sieraden. Hij verminkt het lichaam van Christus. Zo iemand is niet wakker en niet bij zinnen. Zo iemand beseft niet hoe machtig Jezus Christus is en hoe dichtbij het einde van de dingen is.

Juist omdat het einde zo dichtbij is en we als kerk straks haar bruidegom gaan ontmoeten, moeten we ons mooi maken. Mooi maken elkaar lief te hebben, elkaars zonden te vergeven en door gastvrij te zijn. Door onze deuren voor elkaar open te zetten en elkaar in onze huizen en harten een plaats te geven.

En door, en dan komen we bij vers 10, en door elkaar te dienen naar de genadegave, die ieder van ons ontvangen heeft. In deze zin staat een aantal woorden die onze aandacht verdienen. Allereerst wordt er gesproken van dienen. We hebben onze gaven dus niet ontvangen om daarmee op te scheppen of om daarmee over anderen te heersen. Wie de gave heeft om te onderwijzen, moet dat als een dienaar doen. Niemand heeft het recht om zich meer te voelen dan een ander vanwege de gave die hij heeft. Dat je geen enkele reden hebt om je meer te voelen dan een ander blijkt ook uit het feit dat Petrus hier spreekt van een genadegave. De gaven die wij hebben, hebben wij niet van onszelf maar hebben wij ontvangen. Ontvangen van de Here. En niet omdat wij dat verdienen, maar uit genade. Dat wij een bepaalde gave hebben is dus een bewijs van Gods liefde aan ons. De Here verleent ons de gunst om een bijdrage te mogen leveren aan de opbouw van zijn gemeente. Aan hebt mooi maken van zijn bruid.

Verder doen we er goed aan om erop te letten dat Petrus zegt "een ieder naar de genadegave, die hij ontvangen heeft". Dat betekent dat de Here dus niet van ieder van ons verwacht dat hij onderwijs kan geven. Die gave geeft Hij niet aan iedereen. En wat

de Here niet geeft vraagt Hij ook niet terug. We moeten elkaar dienen met onze eigen gave.

En we moeten onze gaven niet zuinig inzetten, maar we moeten ons best ermee meedoen. We moeten als goede rentmeesters de vele en verschillende gaven die God ons als gemeente geeft gebruiken. Een rentmeester is iemand die door de eigenaar van een huis, of landgoed, aangesteld is om voor dat landgoed te zorgen. Hij moet de mogelijkheden die dat landgoed biedt goed gebruiken, zodat het landgoed vruchten oplevert voor de heer. Zo moeten wij als goede rentmeesters omgaan met de gaven die wij ontvangen hebben om elkaar verder te helpen. Om zo de gemeente van onze Heiland Jezus Christus mee op te bouwen. Dat in de eerste plaats.

In de tweede plaats zullen we zien dat we **elkaar moeten dienen met de genadegave die we van God ontvangen hebben in afhankelijkheid van God.** In vers 11 leert de Here ons dat als we een gave hebben om te spreken, dat we dan woorden moeten spreken als van God. En als we een gave hebben om te dienen, dan het dan moet zijn als uit kracht, door God verleend. Petrus heeft het hier over spreken en dienen. Hiermee vat hij al de gaven die er in de gemeente zijn samen. Als we de lijst van gaven die Paulus in 1 Korinthiërs 12 opsomt nalopen, dan kunnen we die gaven onder die twee kopjes verdelen. De gaven van wijsheid, kennis, geloof, profetie, onderscheid, tongen en de vertolking ervan hebben allemaal met spreken te maken. De gaven van genezing en krachten hebben met dienen te maken.

Van dat spreken zegt Petrus dat het woorden moeten zijn als van God. Hoe vaak zie je niet dat mensen die de gave hebben om te spreken, dat ook willen etaleren. En dat mensen die inzicht hebben dat ook graag willen laten zien. En soms gaat het ook zover dat men de gaven gebruikt om anderen te vernederen die minder begaafd zijn. Zo mogen wij onze gaven niet gebruiken. We moeten woorden spreken als van God. We moeten ons bij ons spreken dus telkens afvragen of de woorden die wij spreken, als woorden van God zijn. Zowel wat de inhoud als wat de toon betreft. In dit verband mag je ook zeggen. Dat wij ons bij ons spreken moeten afvragen of daarin de vruchten van de Geest zichtbaar zijn. Wat die vruchten zijn, vertelt Paulus ons in Galaten 5. En de kinderen van de Morgenster zullen na de dienst dat in een lied laten horen. Het zijn liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Onze woorden moeten vriendelijk zijn, zachtmoedig

en uiting geven van zelfbeheersing. Ze moeten de opbouw en de vrede zoeken. Ze moeten in liefde de ander zoeken. Zo moeten we spreken. En als we zo spreken dan gaan we ook wat de inhoud betreft woorden van God spreken. Want hoe kan er sprake zijn van liefde en vrede zonder dat er sprake is van God, die de bron is van alle liefde, die liefde is? Hoe kan er sprake zijn van vrede, zonder dat er sprake is van de Vredevorst Jezus Christus, die door zijn offer vrede heeft gesloten tussen God en ons. En die ons leert om onder elkaar de vrede te bewaren door elkaar te vergeven.

In ons spreken moet dus doorklinken dat we niet onszelf zoeken, maar dat we daarin de Here willen dienen en grootmaken. De Here die door zijn Geest ons de gave van het spreken heeft gegeven en die door zijn Geest ons leert om in liefde en zachtmoedigheid te spreken.

En zo is het ook als we de gave hebben om te dienen. We moeten dat doen in alle ootmoed. De Here dankbaar voor het feit dat Hij ons de gave geeft om iets voor een ander te mogen betekenen. En in dat dienen moeten we dus niet onze eer zoeken. Of de ander het gevoel geven dat hij ons toch wel heel dankbaar moet zijn, dat we wat voor hem of haar doen. Maar we moeten dat doen in het besef dat de Here ons daarvoor de kracht geeft. In het besef dat als we elkaar liefhebben en elkaar helpen in feite niets anders doen dan wat de Here van ons vraagt. Namelijk dat we elkaar liefhebben als onszelf. Zo moeten we dus de gaven die we van de Here ontvangen gebruiken. In bescheidenheid. In dankbaarheid. In liefde en in geloof.

Ja, ook in geloof. De stijl waarin we spreken en waarin we elkaar dienen, moet niet alleen spreken van liefde en vriendelijkheid, zoals de Here die ook Zelf laat zien. Maar als hier staat dat onze woorden moeten zijn als van God. En dat onze kracht ons door God wordt verleend, dan spreekt dat ook van afhankelijkheid.

Want de Here kan ons nog zoveel gaven geven, maar wij kunnen die alleen gebruiken als Hij ons daarvoor de kracht en de gelegenheid geeft en als Hij ons de woorden in de mond legt. Zoals we dat ook belijden in Zondag 50 van de Heidelbergse Catechismus. Waar we zeggen dat “ook Gods gaven ons niet baten zonder zijn zegen”. We kunnen dus wel allerlei gaven hebben, maar als de Here ons niet zegent, dan hebben we er niets aan. Zo had ik deze preek niet op papier kunnen krijgen als de Heilige Geest me niet de goede woorden had laten vinden. En de koster had zijn werk niet kunnen doen, zonder de gezondheid en de kracht van de Here. En de organist kan de goede toetsen op het

orgel niet vinden als de Here hem daar niet toe in staat stelt. En Besaleël en Oholiab hadden niet zulke prachtige dingen voor de tabernakel kunnen maken als de Heilige Geest ze niet gezegend had met gaven en krachten.
In heel ons doen en laten zijn we dus afhankelijk van de Here. We hebben niet alleen de gaven van God nodig, maar ook de zegen van de Here. Dat in de tweede plaats.
We moeten elkaar dienen met de genadegave die we van God ontvangen hebben tot eer van God. Petrus laat ons ook zien, waarom we elkaar zo moeten dienen in deze wereld en in het bijzonder in de kerk. Het doel is dat God verheerlijkt wordt door Jezus Christus. Is het niet vreemd dat Petrus het hier heeft over het verheerlijken van God door Jezus Christus? Het gaat er toch om dat wij God verheerlijken. Dat hoeft de Here Jezus Christus toch niet te doen. Waarom heeft Petrus het hier plotseling over de verheerlijking van God door Jezus Christus?
We moeten een paar dingen goed beseffen. In het gebed dat de Here Jezus vlak voor zijn gevangenneming gebeden heeft en dat we kunnen vinden in Johannes 17, spreekt de Here Jezus ook over de verheerlijking van God. Het is de vreugde van de Here Jezus om de naam van zijn Vader groot te maken. Om zijn Vader te eren en te prijzen. En voor de Here Jezus bestaat God verheerlijken vooral uit het redden van verloren zondaars. Om vervolgens die verloren mensen, na hun redding er weer toe te brengen dat zij gaan leven zoals God dat bij de schepping van die mens bedoeld had. Christus heeft ons maar niet gered om ons alleen maar te bevrijden van de hel. Nee, de Here Jezus heeft ons gered van de hel om de schepping van zijn Vader te herstellen. Waarin God ons gemaakt had naar zijn beeld, opdat wij God naar waarheid zouden kennen, Hem van harte zouden liefhebben en met Hem in de eeuwige heerlijkheid zouden leven om Hem te loven en te prijzen. Jezus Christus verheerlijkt zijn Vader door ons leven weer te richten op de verheerlijking van God. Als wij dus woorden spreken als van God, en elkaar dienen uit kracht van God en Hem daarvoor danken, is dat een vrucht op het werk van de Here Jezus Christus. Waarin Hij in het herstel van ons leven zijn God eert en prijst.
En Petrus voegt daar nog aan toe, aan wie de heerlijkheid is en de kracht, in alle eeuwigheid! Amen. Wie met deze wie bedoeld wordt, is onder bijbeluitleggers een punt van discussie. Er zijn er die voor God kiezen. Er zijn er ook die voor Jezus Christus kiezen. Ook de Griekse grondtekst helpt ons op dit punt niet verder. Het is dus ook heel

goed denkbaar, en sommige uitleggers gaan die kant op, dat Petrus het bewust zo heeft gezegd, zodat het zowel op God als op Jezus Christus slaat. Wat beide uitleggingen zijn vol waarheid en rijkdom.

Dat Petrus deze woorden toevoegt is niet alleen omdat hij de Here wil eren in zijn grootheid, maar het zeker ook te maken met het begin van vers 7. Waar hij wijst op het feit dat het einde van alle dingen nabij is gekomen. Wat spreekt over de zwakheid, de ontluistering en de vergankelijkheid van wat hier op aarde is. Het gaat allemaal verdwijnen. Daar moeten we dan ook niet voor leven. Maar we moeten nuchter worden en bij zinnen komen en leven voor wat heerlijk is en kracht heeft en wat blijft tot in alle eeuwigheid. Namelijk onze God.

Voor Hem moeten en mogen we leven. In Hem ligt onze eeuwige toekomst. Een toekomst die nu al mag beginnen. Een nieuw leven dat nu al start. Een leven waarin we God mogen dienen door Hem lief te hebben boven alles en elkaar als onszelf. En in zijn liefde heeft de Here Jezus ons de Heilige Geest gegeven die ons gaven geeft waarmee we elkaar mogen dienen. Waardoor er onder ons zijn die woorden kunnen spreken voor ons behoud en tot onze troost. En waardoor er onder ons zijn die gaven hebben om te dienen. Zodat niemand onder ons in eenzaamheid en gebrek hoeft te leven. Maar waarin we elkaar tot een hand en ene voet zijn. Een oog en een oor. Ieder naar de genadegave die hij ontvangen heeft.

Laten we dus nuchter en bij zinnen zijn en zo door elkaar te dienen onze Drie-enige God verheerlijken. Want daartoe zijn we geschapen, daartoe zijn we gered en daartoe zijn we wedergeboren.

Amen